

PEHMUS-ÕRNUS

Samal ajal kui kõva, karm, liikumatu... töötavad innukalt, et püsida, pehmus-õrnus ootab oma võimalust. Ei ole imperatiiv, tungiv nõue; ei ole mõjukas; ei ole stabiilne; ei ole -mitte kunagi- sama.

Pehmus-õrnus ootab oma võimalust.

Ja selle taustal on kohane küsida:

Millise... millise jala, millise käe pakub inimolend... pehmusele valmisolekuks, ootamiseks?

Ja millises raudses haardes on usaldus... ja ühendus materiaalse ja konkreetsega?

Vahel, mingi kerge pehmuse briis mässib enesesse mingi otsuse, mingi omandi, omanduse, et teha neid... "elegantsemaks".

See ei ole..., see ei ole piisav. Pehmus-õrnus eeldab -tema aktsepteerimisel- teatud paindlikkust, mahedust ja adaptatsiooni... sellega kes ollakse, sellega mida teatakse, sellega mida tuntakse, sellega mida tehakse.

Vaatamata tahtelisele mõistusele, praktilisele loogikale on meie kohalolek elus pehme-õrn.

Kuid on tõsi, et "selle nimel" js "selle motiiviga" pommitatakse, hukatakse, vangistatakse, karistatakse... Ent pehmus liugleb meie kõige sisemistes pimedustes: lihaste vahel, soolte kitsaskohtades, aju kurdude vahel, võnkuvate, tukslevate südamete-kopsude vahel...

Kui poleks pehmust, kui kõike valitseksid võlts karedus ja rangus! ning domineeriksid radikaalsed ideed; kui poleks pehmust, oleks see kare ja lootusetu hõõrdumine.

Jah! Ja võib olla sellepärast –hoiatab meid Palve Tähendus-, võib olla sellepärast, need meie struktuuride hõõrdumised muutuvad haavadeks ja neist saavad piinlemised: sest me ei ole osanud pehmendada oma seisukohti; ei ole osanud olla jätkuvalt truud oma sõnadele; need on jäetud mingi kommentaari tasemele, mingiks "mulle tundumiseks"...

Ja need sõnad, mis pidid olema lgaviku tunnistuseks, muutuvad karmideks ja jäikadeks; nad lõpetavad mahedateks ja pehmeteks-õrnadeks olemise.

Inimolend individualiseerub, muutub "väliseks"... ja nõuab oma privaatsust, oma üksildust ja eraldatust, justnagu temast endast elu sõltuks.

Kui... kui kalgiks on muutunud mõtlemine! Kui jäigaks on muutunud uskumine! Kui jäigaks on muutunud õppimine! Kui jäigaks on muutunud... uskumine!...

Kõik see oli alguses pehmus, järeleandlik, kohanev. Aga suutis enam... kuulujutt; suutis rohkem komme; suutis rohkem ülinõudlikkus; suutis rohkem omand. Ja niiviisi muutus inimolend kokkusurutuks, surve all olevaks ja kivinenuks!, arvates, et see oli tõde ja tema pääsemine.

On lõppenud igahommikuse õhutamise värskused. Said otsa... kõikide struktuuride liigutamise puhastamised! Nüüd inimolend sulgub; ta poeb oma suletud kardinat taha; kustutab tuled... ja paneb peale valvesüsteemi.

Veel... veel on aknaid, veel väärtustatakse uksi...

Aga on vaja muuta, anda endale aru liikumatust positsioonist, mida ehitatakse, mis ei suuda omaks võtta pehmust.

Jätkuvalt ollakse kinni struktureeritud, märgistatud ja korrastatud elamises, samal ajal... samal ajal elu üritab näidata oma pehmuse, kohanemise, muutuste vibratsioonide, meloodiate, hüüete võnkeid... Aga struktureeritud ja jäik kuulab ainult iseennast. Tal on omad sihid, tal on omad volitused ja neist ta kaugemale ei lähe.

Pehmus ei tunnista hõõrdumisi; ei võta omaks lööke; ei põhjusta kokkumist. Kui tal lubatakse olla... siis on ta meeldivus, on kaastunne!, on ilmutus, tema puudumist on märgata.

Mis saaks meie nägemisest pisarateta, mis pakuvad silmapilgutuse pehmuse võimalust. Mis saaks meie suust !... Kas oleks sõnu, kui ei oleks sülje pehmet kohalolekut?

Et lootus... usuks Loova pehmesse Kohalolekusse oleks... -jäikuste, positsioonide ja omanduste arengu juures -... arvestatavaks liikumapanevaks jõuks.
